

vedlægge saadanne, ligesom det i sin Tid gjorde Overslag over Udgifterne ved Anlægget, deriblandt Expropriationsudgifterne, formentlig ogsaa vil kunne erholdes hos Ministeriet. Efter den stedfundne Taxationsforretning udgjør Udgifterne ved Expropriationen kun et høist forsvindende Beløb. Ifølge det af Landstthinget den 12te Januar 1886 vedtagne Lovforslag er der, foruden Expropriationsomkostninger og Indførelstold af Materialierne, af dette Thing bevilget til Baneanlægget 650,000 Kr., og ifølge den meddelte Koncession maa Anlægskapitalen for Banen med alt til samme hørende Materiel og Inventar ikke uden Indenrigsministeriets Samtykke overstige 822,000 Kr. Da vi ikke ere tjente med, efter nødtvungne at have maattet afstaa vor Eiendom, at blive henviste til at gjøre vor formentlige Ret gjældende ved Domstolene, haabe vi sikkert, at den høie Rigsdag vil tage sig af vor Sag."

Udvalget med Undtagelse af Dinesen, Scharling og Thomsen fremhæver, at de paalagde Ulemper have deres Oprindelse fra, at Koncessionen paa den paagjældende Jernbane i Strid med Lovgivningens Grundsætninger og gjældende Praxis er meddelt uden nogen dertil erhvervet Lov. Herpaa vil der kun kunne raades Bod, hvis det lykkes Indenrigsministeren at opnaa en efterfølgende Lovhjemmel for det paagjældende Jernbaneanlæg. Medens Initiativet i denne Henseende vil paahvile Indenrigsministeren, vilde Behandlingen af en saadan Lov være Stedet til at overveie Andragernes Klager og Muligheden af at gjenoprette for dem den Stilling, som de vilde have erholdt, hvis Koncessionen var gaaet den regelmæssige Vej gennem Lovgivningsmagten.

I Henhold hertil kan Udvalget for Tiden ikke gjøre Indstilling om Andragendet.

74. Fra de pensionerede Underofficerer S. H. M. Thomsen og S. C. Borregaard af Kjøbenhavn om Pensionsforhøielse. (Indbragt den 2den Marts 1887 af Folkethingsmanden for Frederiksborg Amts 2die Valgkreds, Dinesen.)

Andragendet er saalydende:

„Vi undertegnede Pensionister tillade os at ansøge det høie Folkething om Forhøielse af vor Pension, lig den i Henhold til Lov af 20de November 1876. Grunden, hvorfor vi tillade os at ansøge det høie Folkething, er den, at vi ingensomhelst Erhverv have, og som saadan kun kummerlig kan ernære os og Familie af den lille Pension, henholdsvis 20 Kr. 30 Ø. og 17 Kr. 33 Ø. maanedlig. Da vi nu paa vore gamle Dage føle os svagelige og afkræftede, som mulig Krigen's Strabadser i 1848—49—50 og 64 have foraarjaget, tillade vi os at haabe, at det høie Folkething vil tage dette vort Andragende under gunstig Overveielse“.

Med Andragendet følger en Skrivelse fra Finantsministeriet af 26de Februar 1887, hvori meddeles, at Lovgivningen ingen Hjemmel indeholder til at forhøie Ansøgnernes Pensioner, da disse ere fastsatte for den 1ste April 1874, og Lovten af 20de November 1876 kun hjemler Omregulering af de efter den 1ste April 1874 fastsatte.

Udvalget gjør ingen Indstilling.

75. Fra Enten efter Invalid Anders Hansen Nagbøl, Ane Margrethe Hansen af St. Andst om Understøttelse. (Indbragt den 4de Marts 1887 af Folkethingsmanden for Ribe Amts 4de Valgkreds, Scheide.)

Andragendet er saalydende:

„Undertegnede, som er Enke efter Invalid Anders Hansen Nagbøl (Vitra k. k. Nr. 954), som døde den 21de Oktober d. A., andrager underdanigst om en aarlig extra